

AZ AJÁNDÉKOZÁS MŰVÉSZETE

Kétféle ajándék van: amelyet adunk és amelyet kapunk. Nagyon ritka az olyan ajándék, amelyet egyszerre lehet adni és kapni.

Az ajándékozás szokása ma hanyatlóban van, mert körülményes és szentimentális. Alig van olyan érzelem, amit ma ne lehetne készpénzben is kifejezni. Pedig a pénz lehet minden, fizetés, jutalom, borraavaló, kártérítés, csak ajándék nem. A készpénzérték csak egy része az ajándék összértékének. Ha valamit adunk, akkor elsősorban az ajándék kiválasztásával tüntetünk és nem az árával. Ha X ajándékot kapott Y-től, akkor ez a következőket jelenti:

1. Y, az ajándékozó, valamilyen érzelmet táplál X iránt.

2. Y évekig, hónapokig, hetekig, napokig vagy percekig tanulmányozta X testi és lelki életét abból a célból, hogy megállapítsa, hogy

a) mire van szüksége X-nek;

b) milyen ajándékkal lehetne neki örömet szerezni, illetőleg milyenek az »örömfeltételei« X-nek.

3. Miután sikerült megállapítania, hogy mi kell X-nek, éveig, hónapokig, hetekig, napokig, percekig tanulmányozta az ipari és kereskedelmi életet abból a célból, hogy megtalálja az üzletet, ahol a kiválasztott ajándéktárgy kapható.

3. Elment a boltba, választott és alkudott.
4. Pénzt adott az ajándékért.
5. Megfelelő csomagolásról gondoskodott.
6. Eljuttatta az ajándékot X-hez.

Ebből látjuk, hogy az ajándék ára 1:7 arányban viszonylik az ajándék összértékéhez. Vagyis a hétszázpengős készpénzajándék érzelmileg csak száz pengőt ér és fordítva: a százpengős érzelem hétszázat jelent készpénzben.

Tehát pénzt csak akkor adjunk, ha jutalmazni, fizetni vagy kártalanítani akarunk és nem ajándékozni.

Fizetést ajándékkal pótolni éppen olyan udvariatlanság, mint ajándék helyett pénzzel fizetni.

Ajándékot illik megköszönni, de fizetést soha! A legnagyobbfokú udvariatlanság valakit a köszönettel arra figyelmeztetni, hogy nem hittük róla, hogy teljesíteni fogja a kötelességét. Ajándékért köszönetet mondunk, fizetésről pedig nyugtát adunk

A »köszönettel felvettem« felesleges és kishitű udvariasság.

Jótevény ajándék nincsen. Ha valakinek nagyon nagy szüksége van a pénzre, akkor adjunk neki, de ezt ne nevezzük ajándéknak, inkább kártalanításnak. Azért, hogy nekem van és neki nincsen.

Használt tárgyakat, ruhákat, kalapokat, cipőket, ceruzákat és hajlékötóket nem »ajándékozunk«, hanem »átengedünk«.

Az ajándékozás olyan, mint a tegezés, — csak egyenrangúak között nincsen mellékíze.

Az a tan, amely szerint nem illik »praktikus« dolgokat ajándékozni, elavult. Mindig azt adjuk, amire az illetőnek szüksége van és aminek feltétlenül örül.

Annak, akinek ízlését nem ismerjük, nem ajándékozunk nyakkendőt, kalapot, zsebkendőt, ruhát vagy más divatcikket.

Használt könyvet adni nem sértés, sőt megtiszteltetés, ha azt jelenti, hogy olyasmit ajándékozok, amit magam is kipróbáltam és jónak találtam. Használt, de fel nem vágott könyvet viszont nem illik adni.

Fényképünket csak annak ajándékozuk, aki kéri.

Az ajándék abszolút hasznavehetetlensége nem szempont. Egyáltalán nem vagyunk udvariasak, ha olyasmit adunk, aminek a megajándékozott nem örül ugyan, de amit nem is használhat semmire. Inkább lepjünk meg valakit egy pár harisnyával, mint, mondjuk, valamilyen márványból faragott »levélnehezékekkel«, ha tudjuk, hogy az illetőnek sem íróasztala, sem irodája, sem lakása nincsen.

Nagyon fontos a csomagolás, de vigyázzunk: sose legyen fontosabb, mint az ajándék maga.

Már nem kötünk át semmit halványkék szalaggal.

Aranyzsinórral is csak akkor, ha nem személyesen adjuk át.

Sokkal szebb valakit egy pár nadrágtartóval úgy meglepni, hogy egyszerűen kihúzzuk a kabátunk zsebéből, mint arany dobozban, virágkoszorúval átnyújtani — a hózentrágert.

Az is szebb, ha nem névjegyet, hanem kézzel írt levelet mellékelünk az ajándékhoz.

Minél értékeesebb az ajándék, annál egyszerűbb legyen a csomagolása.

Jobb befőttes üvegben leveli békát vagy ékszeret küldeni, mint hatalmas bársonyokban saját rosszul — vagy akár jól — sikerült fényképünket.

Ne felejtjük el feltűnő gyorsan, ha adtunk valamit, mert alig van sértőbb, mint a fölényes álszerénység.

Ha kaptunk valamit, ne emlékeztessük rá szüntelenül az ajándékozót, mert alig van kínosabb, mint a kötelező, örökös hála.

Szóval, ne feledjük: az ajándékozás nem kötelesség, hanem — művészet, s így nem szabályai vannak, hanem esztétikája.

